

Till oss som arbetar heltid med att försvara tidens gång - replik

Är det mina ord jag använder eller har jag lånat dem?
Det kan jag ju inte veta.

Men jag vet att jag befinner mig i samma rum som många andra. Vi som tragglar med orden. Vi som bråkar med språket. Det är ett lustigt rum. Man kan sätta allt ur spel, låtsas börja innan allt kom till, leka att man inleder, genomför och avslutar, som om verkligheten inte gällde. Man kan bygga bortom lagar om fysik, konstruera hela universa och vara Gud och Kung - berättaren. Självklart är det lockande. Självklart är vi många. Ingenting konstigt.

Ibland är det en tröst. Jag är inte den enda fåfänga turisten här med en ambition att befästa. Vi är tusentals miljoner. Vi. Det rättfärdigar.

Ibland känns det bara fånigt. Vi är så patetiskt osynliga. Stirrar bara rakt fram utan att se. Utan att vilja se varandra. Tror oss vara Gud och Kung på riktigt. Glömmer att det bara är en lek. Ett rum avsidet. Ett rum som inte räknas.

Men här möts vi ändå. Just nu, här hos mig. "Fint va?! Vill du komma in? Jo, jag gjorde si och sen så och så bidde det såhär. Hur har du det hos dig? Hur gjorde du? Är du redan färdig? Åh, vad trevligt! Så ni flyttar till våren? Jo, det förstås..."

Ja, vad händer när man bebott varenda tänkbart ställe? Vad gör man då, om man fortfarande inte känner sig färdig? Jag vet inte.

Men jag tror att fåfängan spelar en viktig roll. Så jag försöker se den som en vän. Någon som säger: "Titta här! Här kan du vara. Här finns en plats och en uppgift. Skynda dig! Ta den!" En vän för att den minner om tiden, på ett sätt som gör det möjligt att tro på konstruktioner.

Här följer ingen slutsats. Jag säger det nu, så ni inte ska känna er besvikna när ni befinner er efter texten, med alla frågor utan svar. Men om det inte är för mycket begärt, kunde vi kanske dela dem?

Vad gör man till exempel med en aning? Eller hur förmedlar man en visshet? Jag gissar att alla gärna skulle vilja få det bekräftat, om man vid något tillfälle skulle ha lyckats kommunicera. Kanske kan vi bygga en maskin som registrerar och slår larm när något blivit förstått?! Jag menar att vi kunde drömma om det, och att om vi drömmer det tillsammans, blir det kanske något vi kan tro. Eller?

Jag tål att beskyllas för att vara naiv. Det är helt okej. Men jag blir rasande om du därmed avfärdar samtalet. Jag tror inte vi kan enas om meningen med livet, om det ens finns någon. Men jag inbillar mig att alla vi som fortsätter vakna om morgonen gör det av en anledning. Vi delar en tro - respekten för vår existens. Förlora den, och du betalar med ditt liv. Vårt.

-

Nu går vi någon annan stans. Jag är mycket hellre någon annan stans.
Vi leker Gud och Kung.

Flickan som bodde några hus ner på Lingonstigen

Hon var kanske dubbelt så gammal som jag, äldre än jag och min lillebror tillsammans. Hon var kompis med oss av en särskild anledning. Hon tyckte om att tugga tuggummi. Hennes mamma hade sagt att hon inte fick köpa tuggummi om inte någon av hennes kompisar också gjorde det. Och eftersom vår mormor inte kunde neka oss att gå till kiosken, var vi de perfekta tuggummiköparkompisarna.

Jag tror nog att mormor förstod hur det låg till, för jag minns att hon kunde låta lite sträng på rösten när hon pratade med flickan. Och hon såg alltid en aning bekymrad ut när flickan kom och ringde på. Men hon hade väl inte hjärta att säga något. Hon såg hur spännande jag tyckte det var, att en så stor flicka av någon anledning ville vara kompis med mig och min bror.

Fast så småningom började jag också förstå. Flickan ville aldrig göra något utöver att gå till kiosken, vilket var lite underligt. Om man är kompisar leker man ju. Flickan ville aldrig leka.

En gång fick jag komma hem till henne. Eller rättare; en gång släppte hon in mig när jag kom och ringde på. Annars var hon alltid upptagen. Men den gången fick jag sitta med när hon åt sin lunch. Hennes mamma hade lagat kroppkakor. Hon verkade tycka om det. Medan hon åt läste hon en serietidning. Jag minns att jag undrade hur kroppkakor smakade. Jag hade aldrig ätit det. Jag minns också hur glatt överraskad mormor blev när jag kom hem och sade att jag ville ha kroppkakor till lunch. Mormor har alltid blivit väldigt förtjust när man bitt om något att äta. Sedan frågade mormor om vi hade haft trevligt, jag och flickan. Jag sade att vi hade haft mycket trevligt.

Saker jag har lärt mig av min mormor:

Man ska vara hel och ren och se tiden an

Att stoppa strumpor, sticka och hålla tummen
Sy i en knapp och koka lingonsylt
Spela whist och vara snäll mot sina syskon
Bädda sängen och plocka sju sorters blommor

Att glädjas åt rosenbuskarna i trädgården,
de vita som blommar på min födelsedag

Att hitta till Bror Hjorts hus
och att det heter Fyrisån
Att gå i stadig takt och bilarna får stanna
Att de finns de som levde innan jag
och att vi är släkt i ett fotoalbum
Hur mamma och Åsa var när de var små

Och viktiga saker som jag inte visste att jag mindes

Och hur älskad man kan vara
och att allt är Trygga Råkan
när man läser Kyrktuppen och äter risgrynsgröt
varm om fötterna, flätor i håret, rena tänder
och rakt avklippta tånaglar
och har en päls att klappa
bredvid den goda källarlukten
med en vävstol i och kommande tras mattor

Ingenting är farligt när man har rosa
bubbliga lakan med röda blommor på
och blåa handdukar med röda sjömansrep
och en mormor med röd frottékläanning,
rabarbermarmelad och papiljotter
- om vi ska till Seskarö
Det har Agneta med fast bara tre

Jag hittar till Bror Hjorts hus
och vet att det heter Fyrisån.
Och ifall man bakar brödet smalt
så får man små små smörgåsar
så att till och med en ganska liten flicka
orkar äta sju stycken på raken
i nattlinnet innan läggdags

Och sen lyser solen på mormor
med mjuka morgonrösten och korsord på magen
när jag har vaknat
och morfar lyssnar på nyheterna på radion
i ett blått rum med ett blått skåp och en blå
morgonrock,
fast en gång hade den svarta ränder med rosa rosor på
av prinsess-siden

Och hur man gör en gräddtårta

Trygga Råkan bor i ett hus
och där finns en mormor
som lägger patiens och dricker honungsvatten
och som kan pressa blommor
så dom blir alldeles platta
och får plats i Svensk Damtidning (den har jag kvar)
och går till frissan

Och att man skriver dagbok och brev
och små kort om vädret och allting smått

Sånt gör Trygga Råkan
Du är Trygga Råkan

Ögonblick när tiden stod stilla. Jag minns ett.

Jag minns flera.

De är bra att ha, bra att spara på.

Jag har försökt beskriva minnet - nu kom jag att tänka på det igen:

När man minns är det som om molekylerna helt plötsligt blev synliga och påtagliga, så att det verkligen skulle fungera att behandla all materia lika. Handen kunde fara genom möbler och väggar på samma sätt som genom luft. Jag hade kunnat sträcka ut handen genom väggen och rört dig, då. Så är minnet. Så känns det. Och nu undrar jag varför jag inte gjorde det. Bilden är så övertygande att det nu känns som om jag faktiskt hade kunnat. Då. Vad hade hänt? Hade jag haft ett minne av det nu om jag gjort det då? Eller hade något på det följande överskuggat den händelsen och skapat ett annat minne som var tydligare? Det liknar tidsresenärens dilemma. Hur göra för att inte störa ordningen men ändå vara del av?

Kanske är det ens enda räddning att tro sina ord. Jag använder dem ganska tankspritt. Men egentligen är de mina änglar. Jag minns första gången jag stavade. Vi satt i köket och du läste morgontidningen, pappa. Allt var vanligt, tills jag antagligen tröttnade på att vara utanför. Jag minns inte artikelns innehåll, men jag minns den oändliga texten och hur obeskrivligt lång tid det tog att bokstavera ett ord. Ett ord. Minns du det?